

РЕШЕНИЕ

№ 7695

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9116** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Началник група в СДВР – Отдел „Пътна полиция“ срещу Решение № 3208 от 21.08.2022 г., постановено по НАХД № 20221110207291 по описа за 2022 г. на СРС, Наказателно отделение, 23 – ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-4332-005651/06.04.2022 г., издадено от Началник на група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

С касационната жалбата се иска отмяна на съдебното решение като неправилно и необосновано, постановено противоречие с материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение и потвърди наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът – Началник група в СДВР – Отдел „Пътна полиция“, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – П. Х. Т., не се явява и не се представлява. В депозирана молба моли съда да постанови решение, с което да потвърди обжалваното Решение № 3208 от 21.08.2022 г., постановено по НАХД № 20221110207291 по описа за 2022 г. на СРС.

Административен съд София - град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с

обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените с жалбата касационни основания, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

В хода на съдебното производство пред районния съд от фактическа страна е прието за установено, че на 23.03.2022 г. в 15:30 ч. в района на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]ответникът по касация е управлявал личния си автомобил „Волво С40” с рег. [рег.номер на МПС] . Спрян е за проверка от служители на СДВР, като полицейските служители обяснили, че проверката се извършва по повод наблюдавано от тях използване на мобилен телефон без устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете от П. Т.. В хода на проверката, ответникът по касация не представя контролен талон към СУМПС.

За констатираното при проверката на същата дата му е съставен акт за установяване на административно нарушение за нарушение на чл. 104А от ЗДвП и чл. 100 ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Въз основа акта е издадено процесното наказателно постановление, с което на П. Х. Т. е наложени две административни наказания „глоба“ в размер на 50 лева, на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП за извършеното нарушение на чл. 104А от ЗДвП и наказания „глоба“ в размер на 10 лева, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП за извършеното нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

При така установеното от фактическа страна СРС е направен правен извод, че доказателствената сила на съставения АУАН по отношение на отразеното в него нарушение на чл. 104 А от ЗДвП е оборена от събраните по делото доказателства и с оглед на това издаденото въз основа на акта наказателно постановление като незаконосъобразно следва да се отмени в обсъжданата част. По отношение на нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП районният съд е приел, че по делото не са представени доказателства, които да опровергават твърденията на ответника по касация, че обективно не е било възможно да носи за проверка контролния талон към СУМПС.

Настоящата съдебна инстанция намира тези доводи на съда за незаконосъобразни и несъответни на доказателствата по делото. Неправилно е тълкуването на разпоредбите на чл. 100А от ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, които описва фактическия състав на административните нарушения, вменени на касационния ответник.

Съгласно разпоредбата чл. 104а от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Тази забрана е свързана изцяло с безопасността на движението и цели да елиминира предпоставките за извършване на пътно-транспортно произшествие, произтичащо от намалено внимание и невъзможност за адекватна реакция при необходимост. Безспорно е установено по делото, че ответникът по касация е бил спрян именно поради обстоятелството, че докато управлявал автомобила е използвал мобилния си телефон /без значение с каква цел, щом същият си е служил с него/ и в тази връзка впоследствие му е било наложено административно наказание. Ирелевантно е, дали автомобилът е бил оборудван с

устройство, позволяващо използването на телефон без участието на ръцете, при условие, че в момента на проверката лицето е видно от единия от проверяващите да използва мобилен телефон, който е държал в ръката си. Всички обстоятелства, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са безспорно установени в съдебното производство въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства. Свидетелските показания на актосъставителя потвърждават извършеното нарушение. Изложеното от ответника по касацията относно погрешното възприемане на полицейските служители на фактичката обстановка, а именно използването на мобилен телефон без устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете не е подкрепено с доказателства и настоящата съдебна инстанция приема за защитна теза на санкционираното лице. Поради това правилно е ангажирана отговорността на касатора по чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП като наложената глоба е във фиксиран от закона размер.

По отношение на съставомерността на второто нарушение, следва да се посочи, че Разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП обединява в едно задължението на водачите на моторни превозни средства да носят свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и задължението да носят контролния талон към него. По силата на т. 2 на чл. 100, ал. 1 от ЗДвП същите лица са длъжни да носят свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управляват. Изпълнителното деяние, описано в диспозицията на санкционната норма на чл. 183, ал. 1 т. 1 от ЗДвП обединява в едно неизпълнението на трите задължения на водача, изразяващо се в бездействие: не носи свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство, от което следва, че за неносене на който и да е от изброените документи или за всички заедно на нарушителя се налага административно наказание. В жалбата се излага обстоятелството, че по време на проверката ответникът по касацията не е могъл да представи контролен талон, тъй като той се е намирал в КАТ, понеже е бил отнет с АУАН серия АА № 782248/18.10.2021 г., копие от което е представено по делото, и е върнат на лицето на 19.04.2022 г., след заплащане на наложена глоба с НП № 21-5313-000030/16.12.2021 г. Възраженията са неоснователни, тъй като безспорно се установява, че при проверката водачът не е представил контролен талон към СУМПС, а обстоятелството, че същият се е намирал в КАТ по повод изземването му във връзка с издаденото предходно НП, води единствено до задължението му да представи на контролните органи АУАН или въпросното НП, което не е било сторено от него.

Актът за установяване на административно нарушение е редовно съставен, подписан от актосъставителя и един свидетел, присъствал при установяване на нарушението, в съответствие с чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Съгласно чл.189, ал.2 ЗДвП, в административнонаказателното производство редовно съставеният акт за установяване на административно нарушение има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят, посочен в акта за установяване на административно нарушение са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактичката обстановка при извършване на нарушението, което е потвърдено и със свидетелските показания на актосъставителя в хода на съдебното производство. В хода на съдебното следствие не са ангажирани доказателства, които да оборват отразените в акта за установяване на административно нарушение фактически констатации. Размерът на наложените административни наказания е в предвидения в закона размер,

административнонаказващият орган е взел предвид нормата на чл. 27 от ЗАНН при определяне на размера на наказанието, предвид на което наказателното постановление в тази му част следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че въззивното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

С оглед изхода на делото искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, XI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3208 от 21.08.2022 г., постановено по НАХД № 20221110207291 по описа за 2022 г. на СРС, Наказателно отделение, 23 – ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-4332-005651/06.04.2022 г., издадено от Началник група в СДВР – Отдел „Пътна полиция“, с което на П. Х. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева, на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП за извършеното нарушение на чл. 104А от ЗДвП и наказание „глоба“ в размер на 10 лева, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП за извършеното нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА П. Х. Т. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева представляващи съдебни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.